

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (Ó-vár, Bástyá-utca 9. sz.)

A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. kőri tagsági díj 1 frt.

A tagsági díjak a Méhész-egylet pénztárnoka Gebhardt Döméhez küldendők Kolozsvárt.

Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt kőri tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.

III-ik évfolyam.

1888. szeptember 15.

18. szám.

A vándortanítói intézmény.

Lapunk mult számában említve volt röviden, hogy Gündöcs Benedek, mint az országos méhész-egylet elnöke, a mult hó 21-én tartott közgyűlésen kikelt a vándortanítói intézmény ellen; ajánlotta annak megszüntetését. Gündöcs szerint ok nélkül dob ki az állam a vándortanítók javadalmazása és utazására évenként 9600 frtot. Sokkal többet nyerne az országos méhészeti ügye, ha a vándortanítók fizetésének $\frac{1}{3}$ részét, az országos, de kizárólag csak az országos méhészeti egyesület segélyezésére fordítaná a kormány.

Ha nem épen az országos méhészeti egyesület elnöki székéből mondattak volna el e szavak; ha nem épen Gündöcs lenne az, ki anathemával illeti a vándortanítói intézményt: hallgatással mellőznének az elnöki beszédnek erre vonatkozó részét, tisztában lévén arra nézve, hogy eme intézmény szükségességéről ugy a kormány, mint a nagy méhész-közönség meg van győződve s a távozó elnöknek eme elkeseredett kifakadása senkit sem fog megingatni meggyőződésében. De mert az országnak az a méhész-koczkáztatta meg e merész állítást, a kinél mindeddig, nemcsak határtalan ügybuzgóságot és önzetlen áldozatkézséget tapasztaltunk, hanem méhészeti ügyekben, bizonyos mérvben, irányadó véleménye is volt: nem hagyhatjuk megjegyzés nélkül a Gündöcs által elmondottakat.

A méhészeti öreg bajnoka, a vándortanítók elleni támadásának indokolásával ezuttal adós maradt. Nem kell ez intézmény ugy mond, mert nem kell; de minthogy az országos egyesületnek szüksége volna állandó, évi segélyre, hát jó lesz vándortanítók elboesájtásával, azok fizetéséből felezni, az egylet háztartásában mutatkozó hiányt. Ez intézkedés az állam részéről se volna épen utolsó pénzügyi fogás, mert az e czímen kiadott összegből évente 6400 forintot takarítana meg.

Nem kételkedünk abban, hogy az orsz. m. egylet ép ugy érzi az állami segély hiányát, mint más egyletek s egy percig sem habozunk kimondani, hogy mennyire szüksé-

gesnek tartjuk egy, a céljának megfelelően működő, erős központi méhész-egyesület létezését; de azt legkevésbé sem óhajtjuk, hogy az országos egyesület, a vándortanítók fizetéséből fedezze deficitjét.

A vándortanítói intézmény életbeléptetésének indoka a volt, hogy a méhészek, vagy az iránt hajlammal viseltető egyének, a vándortanítóknak találják meg azt, ki a setétségben tapogatózó, vagy a rossz uton tévelygő, elméleti és gyakorlati útbaigazítással lássa el. Ezek a szó szoros értelmében vett apostolok, kik rövid időközönként más-más vidéken megjelenve: nyilvános előadásaikon, terjesztik az eszmét s kísérleti mutatványaik által rendkívül megkönyítik a helyes irány felé törekvő, tapasztalatlan méhészmunkáját. Azt igen jól tudja Gündöcs; valamint vele együtt az országnak valamennyi méhész, hogy pusztán elméleti uton, praktikus méhészeket nem képezhetünk. Ha valahol alkalmazható a mondás, hogy egy adag a gyakorlatból többet ér két adag elméletnél: bizonyára alkalmazható a méhészetre, hol feltétlenül szükség van arra, hogy eme ismeretek terjesztésénél empiricus irányt kövessünk.

Nagyon csalogódik Gündöcs s vele együtt a központi egyesület is, ha abban a hitben él, hogy 3200 frtnyi államszegélyvel, a méhészeti vándortanítói intézmény eltörlése után maradó hézagot pótolni tudná. Hiszen ez intézmény eltörlése esetén, magoknak az egyleteknek kellene oda törekedni, hogy megbizottakat küldjenek a vidékre, kik községről-községre járva: hirdessék az ígét s szolgáljanak gyakorlati utmutatással, valahányszor arra szükség van. Vajjon, a központi egylet által szerényen igényelt 3200 frtnyi évi segélyből jutna-e fedezet eme, tetemes kiadást igénylő intézmény fenntartására? Erre nemmel kell felelnünk. Annyival inkább, mert a központi egylet kénytelen volna, még eme csekély összegből is egy részt a budget egyéb hézagai foltozgatására fordítani. Bátran kimondhatjuk tehát, hogy ha a kormány a vándortanítói intézményt megszüntetné és a központi egyesületet bizná meg, hogy annak hiányát pótolja, — megmérhetetlen kárral járó visszaesés következne be.

Ha csak futó pillantást vetünk országunk haladó méhészetére; lehetetlen meg ne látnunk a vasutak mentén virágzó méhészeket; nem hunyhatunk szemet midőn még az eldugottabb falyakan, havasos vidékeken is, hová alig jut el a culturának egy-egy szikrája. — ott látjuk ma már sok helyt a paraszt kasok mellett a „ládás“ kasat is; az egyszerű földmives kezdi átlátni, hogy kevés fáradsággal, de ügyességgel fokozhatja jövedelmét.

Ki hordozta szét az országba azokat a kaptárokat? Ki tanította a népet, ki mutatta meg, hogy miként kell azokkal bánni? Ki hirdeti folyvást és folyvást a tudatlan népnek, hogy istentelenség legyilkolni a méhet s magát lopja meg, ki a millió meg millió szorgalmas munkásban levő erőt megsemmisíti? Ki tanítja s ki bizonyítja kísérletekkel és kézzelfoghatólag, hogy a méhektől elvett felesleg, észszerű kezelés mellett, nagyobb értékű egy egész, nem okszerűen kezelt méhcsalád termelésével? Vajjon elég-e, ha minderről írunk s a nyomtatott lapokat szétküldjük egy néhány irástudónak? Vajjon elég hatályos e ez az eszköz, hogy vele biztos haladás felé vezető utat megnyithassuk? Nem. A méhészeti ösmeretek terjesztésénél, a vándortanítói intézményt tartjuk első sorban olyanak, melytől biztos eredményt várhatunk s melynek hiányát a világon semmi féle surrogatum se pótolhatja s bár nem ismerjük a Göndöcs programját, nem nyilatkozott, hogy a vándortanítók elbocsátása után mi módon pótolná azok hiányát: biztosak vagyunk abban, hogy az országos egyesület élén akkor állott kitűnő vezérférfiak részére, a vándortanítók fizetéséből elvont 3200 fit nem szereznék meg a babért.

Göndöcs szavai szerint az országos egyesület és azok a fiók-egyletek, melyeket létrehozott a központ — a vidéken állandó terjesztői a méhészetnek s már csak ezért is felesleges, hogy külön vándortanítók is legyenek a méhészeti ügy-szolgálatában. Mi többet mondunk ennél; mert előismerjük a központi egyletnek a fiók-egyletek létesítése körül kifejtett odaadó buzgalmit s előismeréssel adózunk magának a jó sikernek is, de nemcsak az országos méhészegylet terjeszti a méhészeti ösmereteket, hanem délmagyarországi és az erdélyrészi méhészegylet is összes köreivel ugyanazt az ügyet szolgálja, ugyanazon cél felé törekszik és pedig egyöntetű és mellékes dolgok által nem zavart munkával, de még a három egylet és az összes körök sem elegendők arra, hogy csak bár megközelítőleg pótolhatnák az állami vándortanítókat.

Nem akarjuk hinni, hogy Göndöcs és az országos egyesület tényezői abban a meggyőződésben volnának, hogy a vándortanítók, akár mint állami, akár mint társadalmilag fenntartott hivatalos közegek, a méhészet hátránya nélkül mellőzhetőek volnának. És ha mégis hajlandónak nyilatkozik Göndöcs az egész intézményt odadobni Ezsau leuciséjéért: lehetetlenség más következtetést vonnunk a veterán méhészetnek összes méhészeti működésével ellentétben álló, eme magatartásából, mint hogy a személyes kérdések befolyása elől ő sem tudta magát izolálni. —

Dolgozó méh az anyabölcsőben.

A „M. Lapok“ ez évi VIII. számában egy közlemény jelent meg Károlyi Gyula úrtól, melyben a többek között megírja, hogy négy ember szemeláttára ünnepélyesen nyitattván meg egy anyabölcső s abban egy teljesen kifejlett, de holt dolgozó méh találtatott. Nevezett cikkiró ur következőleg adja elő:

„A görög kath. lelkész ur méhtelepében egy paraszt kasból — Domahidán csak ilyenek vannak — pár darab anyabölcsőt vettünk ki, mely bölcsők egyikében egy teljesen kifejlett, de élettelen dolgozó-méh volt. Kérdés, hogyan jutott ez anyabölcsőbe? Talán elfelejtették a méhek az álczát a megkívántató tápanyaggal ellátni, avagy a pete esett rossz helyre? (Az első eset nem állhat meg. A másik eset ha állna is, csak nőnemű pete volt az) Miért halt meg a dolgozó? Kitudja? Annyi áll, hogy a kérdéses anyabölcső ünnepélyes megnyitása négy ember szemeláttára történt s hogy nem mi, de a méhek tévedtek. (A méhek nem annyira tévedtek, mint a mily figyelmetlenek voltak egy körülményre az anyabölcső ünnepélyes megnyitói) Ohajtanám tudni: mikép történhetett ez s hogy észleltetett-e már hasonló jelenség.“

Örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy Károlyi Gyula urnak óhajtasát teljesítem; annál is inkább, mivel tudomásom szerint először történik részéről az, hogy valamely kérdéssel a méhészközönséghez forduljon. És most is csodálkozom ugyan rajta, hogy ki nem tudta találni, hogy miként jutott a dolgozó méh az anyabölcsőbe?

Hogy hasonló jelenség már észleltetett és hogy nem is ritkán fordul elő; az tény, mely kérdésnek megfejtését a következőkben foglalom össze:

A mily szorgalommal végeznek kis munkásaink egyenként és egyesült erővel minden munkát, oly gyorsak a fiatal nemzedék által odahagyott czellák kitisztítása körül. Leginkább sietnek aztán az anyabölcső kitisztítására. Midőn a fiatal anya odahagyja bölcsőjét: alig várja a hozzá közel lévő méh, hogy kimászik abból, — mintha attól félné, hogy mások megelőzik — nyomban bele bujlik, mihelyt kijött abból az anya s mohosággal hozzá lát az anyabölcső fenekén megsűrűdve, visszamaradt anyanevelő pép felszedéséhez, melyet a méhek nagy bőségben szoktak minden bölcső fenekére tápszerként berakni. — Ha az anya egészen körül el nem rágta a bölcső fedelét s az egy ponton el nem rágatván, le nem esik: ahelyett azon az oldalon mintegy sarokpántot képezve, csak fel nyílik annyira, hogy alatta kibujhat az anya, melybe azon pillanatban bele bujt egy méh is, az ellenkező oldalról pedig, ahol t. i. a fedél el nem lón a bölcsőtől választva, reá lépven, egy másik dolgozó a fedélre, az vissza hajolva, a bölcső nyílására teljesen be is zárta azt, a többi méhek pedig a bölcsőn sűrűdve, érezték, hogy benn van egy élő lény, mely táplálék elfogadása céljából nem nyújtja ki nyelvét, sem ki bujni nem akar, azonnal leragasztják tehát a fedelet körül. Így temetvén el elevenen szerencsétlen munkatársukat, mely önként foglalta el sirját, hová be lón falazva, hol lég hiányában gyorsabban meg kelle volna,

hogy sem, keresztül rágnia magát ideje lett volna. — Ez tehát igen egyszerű és oly természetes dolog, mely semmiféle megmagyarázhatlan csuda szülötthöz hasonló természet-játékot nem képez. És ha Károlyi ur a már fennebb említett körülményt megfigyelte volna az anyabölcső megnyitása alkalmával, mely semmi egyéb, mint az, hogy a dolgozó méh nem rendszeresen kifelé, hanem befelé volt fejjel; bizonytalán kitalálta volna, hogy önként ment bele a méh a bölcsőbe, mint nagy koru munkás és úgy esett szorgalma áldozatául; mint legtöbbször történni szokott: ezt befalazták társai, amíg ő benn inyeczkedett. És hogy ez így és másként nem is történhetett, arról bőséges alkalmam volt meggyőződni, nem 8, hanem 30 év alatt. Az sem képzelhető pedig, hogy a bölcsőben meg birt volna fordulni (fejjel kifelé), mert az esetben talán mégis kimenthette volna magát.

Abend András.

A pécsi méhészeti vándorgyűlés.

Egyletünk választmányának f. évi augusztus 16-án tartott ülésében hivatalosan bejelentette az I. alelnök, hogy a budapesti lapok értesítése szerint, az országos méhészet egyesület augusztus 28-án vándorgyűlést fog tartani Pécsen.

Kimondhatatlan nagy volt mindnyájunk meglepetése. Kétkedve néztünk egymás szemébe. Mintha azt kérdeztük volna: ha vajjon nem csak hirlapi kacsa az egész? Az ülés elé beterjesztett, többféle budapesti lap egybehangzó közlése után tudomásul kellett venni, hogy szept. 28-án országos méhészeti vándorgyűlés lesz Pécsen.

Örömtől sugárzott mindnyájunk arcza.

Mint hogy az Aradra tervezett országos vándorgyűlés és kiállítás ez időnről elmaradt, jobb időkre s a délmagyarországi m. egyesület, minden buzgósága dacára kénytelen volt ez időre lemondani a vándorgyűlés és kiállítás megtarthatóságának reményeiről: nyugodt rezignációval adtuk meg magunkat a kéréssel s vártuk a jövőt, mely meghozza mindnyájunknak az örömet s íme: az országos egyesület tulfeszti magát minden nehézségeken; kimondja, hogy legyen... és lesz. A meglepetés fokozása okából, még az egyleti hivatalos lap se adott hirt a bekövetkezendő nagy eseményekről. A napi sajtó azonban nem értett egyet az országos vándorgyűlést rendező bizottsággal s a tervezett meglepetést megfőszította attól az érdekesítő részétől, hogy a méhészek csak utólagosan vegyenek tudomást s utólagosan jelenjenek meg az országos vándorgyűlésen, — közölvén az egész programot, akképen, a mint alább fog következni.

Ha országos vándorgyűlésről van szó: önként következik, hogy egyletünk nem maradhat el onnan. Az az egylet, mely eddig még minden vándorgyűlésre képviselőt küldött. Annálkevésbé maradhat el Pécsről, hova az országos méhészet egyesület hirdetett országos vándorgyűlést.

Egyhangu megállapodás alapján felkértem Szentgyörgyi Lajos egyleti főtitkár, hogy képviselje egyletünket a pécsi országos vándorgyűlésen.

Megérkezés, fogadtatás.

Szentgyörgyi barátom készségesen elvállalta a képviselői küldetéssel járó terheket. A szeptember 30-ára elnapolt gyűlésre együtt utaztunk föl. Hosszu és fáradságos út Kolozsvártól Pécsig. Különösen pedig hosszú akkor, ha a nagy események ingere annyira vonz oda, hogy még a perczeket is számláljuk.

Midőn a vonat berobogott: nagy tömeg hullámozott az induló-háznál. Gyanus mozgásra lettem figyelmes, mely a pererről a veszteglő vonat irányába közeledett. Valami gondolat villant meg agyamban. Ugy vettem észre, hogy Szentgyörgyi egyet gondolt velem. Gyorsan rendbeszedtem magát s egy darabka papírt vett elő tárczájából. a mire valami chiffrizva volt, de a miből egy futó pillantásra csak annyit tudtam kiolvasni: tisztelt uraim, bámulatra méltó hivei és apostolai a méhészetnek! Ekkor mindketten a közelgő tömeg felé fordultunk, mely csakugyan megállott közelünkbe. Kivált a sok közül egy elegáns fiatal ur s lendületes beszédben köszöntötte a velünk egyszerre megérkezett, veszprémi csizmadia-czéh deputatusát.

Ezután szerencsésen bevonultunk a városba, a nélkül, hogy méhésszel találkoztunk volna.

Siettünk a kiállítás méhészeti osztályába. Hosszas fáradságba került, míg ráakadtunk. De jó, hogy megvan. A hol méhészeti kiállítás van: ott bizonyosan méhészt is lesz. Csalódtunk Aggódoskodva néztünk egymás szemé közé. Itt van az országos vándorgyűlésnek hivatalosan megállapított határnapja s egyetlen méhészt nincs sehol, ki utbaigazítónk volna abban a chaosban. A kiállítás elnökéhez fordultam kérdésemmel, hogy hol és hány órakor gyűlnek össze a méhészek? De a köztisztületben álló elnök részéről jó akaratán kívül más szerencsében nem részesülhettünk. Polgármester, főkapitány egyhangulag megnyugtattak, hogy a vándorgyűlés be van jelentve, a mi törvényes szempontból teljesen elegendő levén, — a többit, úgy mondák, lássák a méhészek. Elmentünk a bejelentési hivatalba, megtudandó, hogy kik vannak Pécsen az országos egyesület tagjai közül? Senki, senki. Leírhatatlan ámulásba estünk mindketten. De még nem veszítettük el minden reményünket, meg lévén győződve, hogy a rendezés biztos kezekben van.

Elvégre akadtunk egy méhészt barátára, ki nem méhészt ugyan, de kiállító és a jury kedvező ítéletére aspirált. Ettől megtudtuk, hogy Dömötör itt van, őt látta, egy ismerőse pedig Kriescht is felfedezte. Nagy teher esett le lelkemről s hálásan köszöntem meg annak a kiállítónak a szívességét, ki reá adásul felvezetett a terembe is, hol a vándorgyűlésnek meg kellett tartatni.

Gyűlés.

A gyönyörű tágas terem padozata kellemetlenül kopogott lábaink alatt. Csak Szentgyörgyi és én zavartuk annak siri csendjét, az országos vándorgyűlés kezdetének határéje után egy órával. Azt hittük, már elkéstünk. De egy felügyelőféle megnyugtatótt bennünket, hogy a gyűlés ezután fog kezdődni, ha ugyan lesz belőle „gáliczkó“. Az

idő telt; de még mindig csak kettőnkből állott az országos vándorgyűlés. Türelmetlenségünk már a tetőpontra hágott. Sehogy sem tudtuk megmagyarázni a hosszas késedelem okát. Elvégre kezdtünk unatkozni s hogy az idő kerékét kissé gyorsítsam: valami kezem ügyébe akadt corpus juris-féle könyv lapozgatásához fogtam.

Bár kissé röstellem nyilván megvallani, de bizony megtörtént, hogy abban a nyomasztó melegben az unalmas olvasmány mellett, a sok izgatottság után — üdítő álom lepett meg

Egyszer csak telni kezd a terem. Messzi földről ide vándorolt ösmerősök szoritnak kezét. Csakhamar az ország méhészeinek színe-java elfoglal minden helyet. A zöld asztal körül Göndöcs Benedek, Kriesch, Tanos, Vámosy, Borszék, Kühne, Mayer Károly, Kis Endre, Dömötör, s az ország jelesb méhészei közül még sokan. Alig telik el néhány perc s a terem a szó szoros értelmében zsúfolásig telve.

Megelégedve tekint szét Göndöcs az ő nagy és lelkes tábora felett. A gyűlést megnyitja. A szó szoros értelmében szonoki magaslatról szólott az ő népéhez. Visszapillantást vetett az országos méhészeti egyesület sok, sok évi önzetlen, buzgó működésére; elősorolta az egyesület s különösen a tisztviselői kar érdemeit. Ezek között nem utolsó az, hogy sikerült a rég óhajtott centralizációt keresztülvinni. Ma már csak egy méhészet-egyesület létezik, úgy mond s az az országos méhészet-egyesület, melynek vannak körei, Délmagyarországon (Buziás), Erdélyben (Kolozsvár) s másutt, fölös számban. Tehát ezek szerint az országos egyesület egyedül állván: a kormánynak szoros kötelessége minden méhészeti ügyben, kizárólag az országos egyesület véleményét kérni ki s a szerint határozni; de a mi legfőbb: évente a segély-összeget a szerint kell megállapítani, hogy most már nincs más m.-egyesület is, mely mutogassa a koldus tarisznyát, szipolyozza az amugy is szegény országot. Visszapillantást vetett a keret háborura, melynek folyamán oly sok gladiator fényeskedett az ő érdemeiben; a Neiszer-ügyre, mely kétségtelenül az erélyességnek próbaköve volt; a méhészeti védtörvény javaslatra, mely a codificatori laboratoriumok sorából messze kimagaslik. Végül megelégedetten tekintve szét a nagyszámú méhészet-közönség között; felkérte a vándorgyűlést, hogy e legújabb siker felett nyilvánítsák magok a méhészek véleményüket (e közben egy gyöngye pir vonult végig veterán méhésztünk arcán.) Az elnök beszédjét gyakran „helyes” és „éljen” közbeszólások szakíták meg, míg végezetül, a nagy közönség, szünni nem akaró tapsviharban tört ki és jegyzőkönyvileg nyilvánította köszönetét az elnök rendíthetetlen kintartásáért.

Göndöcs után Kriesch olvasta föl „a magyar méhészet haladása a XIX-ik század második felében” című jeles értekezését. Dömötör László arról értekezett, hogy tekintve hazánk égalji viszonyait és ez idő szerinti virányait, mi módon üzhető a méhészet sikeresen? Mayer

Károly a legkönnyebben és legbiztosabban kezelhető kaptárokról; Borszék Soma és Kis Endre pedig arról értekeztek, hogy mi a méhészet-egyletek teendője a méz értékesítése szempontjából? Valamennyi értekezés rendkívül szellemes és tanulságos volt.

Következett e program hatodik pontja: „a következő országos vándorgyűlés hol és mikor legyen? Mielőtt e tárgy tanácskozás alá került volna, felállt Göndöcs és meghatottan kérte a vándorgyűlést, hogy minden további indokolás bevétele nélkül, tegye le e tárgyat a napirendről, mibe a vándorgyűlés készségesen beleegyezett. A nemes keblű veterán méhészet egy sokat jelentő könyccsepet törült le szeméről. Felállott, hogy szóljon az ő szeretett hiveihez.

E pillanatban felébredtem

Szentgyörgyi barátom állott előttem és pedig még mindig csak egyedül. Megfogta kezemet, mely csupa tűz volt a láz miatt. Hivott, hogy távozzunk, mert biztos értesítést vett, hogy az országos vándorgyűlés elmarad; annak megtartása jobb időkre halasztatott. Ezen meg kellett nyugodnunk. És a két személyből álló vándorgyűlés eloszlott.

Eszembe jutott Salzmannak elmésen írott „Rák könyvecské”-je, mely arról szól, hogy hogyan nem kell nevelni a gyermeket?

Pécsett megtanulhattuk, hogyan nem kell rendezni az országos méhészek vándorgyűlését?

X. X.

Vegyes közlemények.

— **A múlt évi kemény tél az országban** összesen hány méhesaladot pusztított el? A „M. méh” augusztus-szeptemberi füzetében közli Grand Miklós, m. felelős a kimutatást, mely szerint 39 vármegyében Berlepsz-kaptárban 5323, közönséges köpüben pedig 1564 méhesalad teltetett be; ebből kiállotta a telet: Berlepsz-kaptárban 3751; közönséges köpüben pedig 976; tehát elpusztult 1572 család a Berlepsz-kaptárban 588 közönséges kasban; e szerint 29.52 százalék pusztult a Berlepsz és 37.50 százalék pedig közönséges kaptárban.

— **Abend András**, VI. kerület méh. vtanítójának utazási programja szeptember hóra: szeptember hó 14—15-én Kolozs-Barakka (vasuti telep), 16—17-én Apahida, 18-án Kolozs-Borsa, 19-én Bőnczida, 20-án M. Kályán, 21—22-én Báld, 23-án Sályi, 24-én M. Kapus, 25—26-án Magyar-Fráta és 27—28-án Egerbegyen tartandó méhészeti előadásokat.

— **Magyar méhészek Brüsszelben.** A brüsszeli nemzetközi kiállításon a magyar méhészek közül is sokan megjelentek. A mint lapunknak írják, a fényes kiállításon rendkívül feltűnt a méhészeti csoport s annak érdekességét nem kis mértékben emelik a magyar méhészek. Mintegy 60 magyar kiállító vett részt abban s azok között br. Ambrózy Béla, Mali István, Grand Miklós, Kovács Antal, Valló János stb. A Böttner Bernád viasz olvasztója, mely eddig legjobbnak van elismerve, ott is általános előismerést nyert. Feltűnt továbbá Fischer Péter deltai tanító által kiállított méz bor, mely állítólag megközelíti a wadecrat (?).

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Felügyelő bizottság: **Albu József, Fodor Gyula, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wiedler József.**

Nyomatott Gámán János örökösénél Kolozsvárt. Bel-Középutca Minbrita-épület.